

Шуменска

поща

ЕСТНИКЪ ЗА КУЛТУРА, СТОПАНСТВО И ОБЩЕСТВЕННОСТ

УРЕЖД. КОМИТЕТЪ
едиторъ: ДИМ. РАДЕВЪ
Редакция и администрация
л. „Царъ Борисъ“, тел. 140

ИЗЛИЗА:
СРЪДА И СЖБОТА

АБОНАМЕНТЪ:
ЗА ГОД. 80 ЛВ., 6 М. 50 ЛВ., 3 М., 30 ЛВ
ОБЯВЛЕНИЯ:
ТЪРГОВСКИ И ОФИЦИАЛНИ 2 ЛВ. СМ. КВ.

ЛИТЕРАТУРНА АСТРОНОМИЯ

Нѣкои „културни въпроси“ за некултурностъ.

сички плачатъ за българ-
то. Въ областта на ли-
турата плачатъ за бъл-
кия разказъ, за българска-
драма и театъръ, за бъл-
ката пѣсень. И би трѣбвало
се очаква, че ония отъ кои-
зависи да се дава пѣтъ на
гарското, ще правятъ вси-
да улесняватъ българския
ител и да го насърчаватъ
и творчество. Но за съ-
ение не всѣкога е така. За
страция ще си позволя да
ча само нѣколко примѣри
моя малък и скромнъ
чески пѣтъ.

очнахъ съ детската драма.
ѣ ме влечеше и написахъ
олко драматични работи за
пи. Но вмѣсто насърчение,
всѣжде получихъ само
и неприятности. Най-го-
ятъ ударъ ми се нанесе
Културното отдѣление, кое-
ми конфискува писата
лика обичъ“, поради рецен-
и на нѣколко голѣми пи-
и: Симеонъ Андреевъ, Н.
бановъ В. Пундевъ, Ст.
пигировъ и др., които бѣха
урсъ съ единъ особенъ
оналенъ вѣтъръ—да не се
а нищо лошо за царя и
ри дори въ приказки.

правихъ молба къмъ ре-
ора на списанието за
и „Картина и приказка“
регледа и, ако я хареса, да
сти една малка сценка
одяща за Деня на книга-
осподинъ редакторътъ не
да дори да я види каква е
отговори, че не печата
ва работи. А въ сжщото
е пълнеше списанието си
реводни работи и съ клише-
тъ историята на изкуството.

правихъ молба къмъ ре-
ята на вестникъ „Джга“.
го отъ първия му брой и
тахъ, че се помѣстватъ
вно по единъ преводенъ
азъ. Одрзостихъ се да
ложка на редакцията петь
и мои разкази, точно отъ
„вестникарски разкази“,
латно и то при условие да
помѣстатъ само, ако ги
сат следъ прочитането
Редакторътъ ми отговори:

„отъ български автори нищо
не помѣствамъ“. Това не е по-
прѣчило на сжщата редакция,
въ брой 280 на „Джга“ да
поднесе пожеланията си на
българските писатели за нова-
та 1939 година. Каква голѣма
заслуга къмъ българската ли-
тература и къмъ българския
писателъ би ималъ сжщия ве-
стникъ, ако вмѣсто пожелания,
бѣше помѣстилъ до тогава
280 български разкази.

Всичкитъ ми опити да на-
мѣря издатели на моитъ драма-
тизации се разбиватъ като въ
непристъпни скали. Едни из-
датели дори не ме считатъ за
човѣкъ и съвсемъ не отговарятъ
на писмата ми. Други ме
въртятъ малко по-деликатно:
„Заети сме съ печатане на
учебници“. „Наредили сме си
програмата за петатане“, „нѣма-
ме възможностъ да печатаме
въ тая криза“, „пазарътъ е пре-
ситенъ съ книги“ и пр. Това е
наистина по-човѣшко и не
оскърбява, но въ основата си
не е вѣрно, а се дължи на
недовѣрието въ способноститъ
ми като драматургъ, на липса-
та на „голѣмо име“ и на не-
свършващитъ се преводни из-
дания.

Театърътъ е запазенъ пери-
метъръ за голѣмитъ имена и
за близки хора. А си има и
артисти писатели, които запъл-
ватъ, съ набързо стѣкмени пи-
си, глада на публиката за бъл-
гарско изкуство. Народниятъ
театъръ не търси, а него го
търсятъ и затова го намиратъ
ония, които сж близко до него
и до хората, които го управля-
ватъ. И затова толкова много
плачъ за българска драма и
толкова малко успѣхи въ нея.
Почти сжщото е и съ провин-
циалнитъ театри, макаръ тѣ да
могатъ да се похвалятъ съ ед-
но по-благоклонно отношение
къмъ българскитъ писатели,
което става само благодарение
на натиска на публиката, на
която почна да дотегва да гле-
да все чужди пиеси, понѣкога
много скверни и не отговарящи
на нашитъ разбирания и на на-
шия животъ.

Литературнитъ ни вестници
сж станали цѣли обсерватории.
Иматъ грамадни телескопи, съ
които виждатъ и най-малкитъ
прояви на литературното небе
задъ границитъ на България,
но малкитъ български работни-
ци съ перото не само че не
виждатъ, но ги и третираатъ
като нахални врагове, ако по-
искатъ мѣсто въ тѣхнитъ
колонии.

Еждневнитъ вестници, съ
малки изключения, се пълнятъ
съ романи и разкази изключи-
телно преводни, да не говоримъ
за качества имъ. А редакто-
ритъ имъ сж все доказани ро-
долюбци и крепители на родно-
то. И така нататък и така на-
татък, може съ часове да се
избройватъ тия парадоски. За-
това цѣлитъ плачъ за българ-
ското въ лигературата е безпо-
добна тартюфщина. Когато чуя
тия фалшиви хленчове, плюя и
казвамъ: да бихъ ималъ сила
о, плачливци, бихъ ви заста-
вилъ поне да не проливате кро-
кодильски сълзи за онова, което
не обичате, никога не търсите
и почти не покрепяте, освенъ
понѣкога подъ знака на моно-
полизирания, за известнъ
крѣгъ хора, ваша съобразна
културностъ.

Останете си литературни ас-
трономи — това толкова много
ви отива, поради ващата голѣ-
ма европейска култура. Дирете
изъ чужбина разкази, романи,
драми и пр. и усилено ги про-
веждайте, печатайте и играйте
по сценитъ на театритъ, Ние
все пакъ ще ви победимъ, ма-
катъ да не сме ходили въ ни-
то една чужда държава и зна-
ете ли защо? Защото задъ насъ
ще стои българскиятъ народъ,
който цени чуждото, когато е
хубаво, но желае да има и своя
българска култура. И второ,
защото всрѣдъ тоя народъ ра-
боти едно учителство, което
истински обича родното, цени го
и го провежда съ упорита по-
следователностъ при своята кул-
турна и народническа дейностъ.
Съ тоя голѣмъ, чистъ и искренъ
сюзникъ българскитъ писатели
ще съумѣятъ да поправятъ по-
ложението си да бждатъ чужденци
въ родната земя.

АЛЕК. М. ГЕРАСКОВЪ.

Нашиятъ анегдотъ

Маршалъ язди

Въ битката при Костуна, про-
чутиятъ фелдмаршалъ Радецки,
който тогава билъ на 83 години,
не слязалъ цѣли дванадесетъ
часа отъ коня си. Нѣкои офи-
цери отъ неговия щабъ го об-
сипали съ предложения да слѣ-
зе поне за малко.

— Глупави момчета! — пошеп-
налъ маршалътъ на ухото на
адютанта си. — Слѣза ли вед-
нажъ, не ще мога да се кача
на коня си! . . .

Четет е вестникъ

„Шуменска поща“

Историята

на Суецкия каналъ

Погрѣшно се смѣта, че води-
тъ на Средиземно и Червено
морета сж се съединили презъ
1868 година, когато е прекопанъ
каналъ. Това е станало много
по-рано, още въ времето на фа-
раона Рамзесъ II, 1500 години пр.
Р. Хр. Тогава е билъ прекопанъ
първиятъ каналъ, който е обхва-
щалъ устито на Нилъ и север-
ната частъ Червено море. Кана-
лътъ е билъ достатъчно широкъ
за тогавашната флота и е функ-
циониравъ нѣколко вѣка. Следъ
това, обаче, за повече отъ хиля-
да години той е билъ затрупанъ.
Фараонътъ Нехао 616 год. пр.
Хр. е заповѣдалъ изкопанане на
новъ каналъ. При построяката
му загинали около 120,000 души.
Но единъ пророкъ предсказалъ,
че каналътъ ще се използва отъ
противникитъ на фараона. Послед-
ниятъ далъ заповѣдъ да спратъ
прокопанането.

Приблизително 500 години
преди нашата епоха, втори ка-
налъ на това мѣсто е билъ съ-
граденъ отъ Дарий Истапъ. Хе-
родотъ е писалъ за този каналъ,
че дължината му е 4 дни.

250 години следъ това кана-
лътъ е билъ разширенъ отъ
Птоломей II. Презъ време на
Клеопатра каналътъ е билъ за-
пушенъ отъ пѣсѣчни наноси.
Презъ време на Траяна е билъ
очистенъ и после пакъ запу-
шенъ.

По-късно опити за възобновя-
ване на канала сж правили Мо-
хамедъ III, Мамулекъ Али Бей,
па и самъ Луи XIV, комуто го-
лѣмиятъ ученъ и философъ
Лайбницъ представи обширенъ
планъ, но нищо не било постиг-
нато. Чакъ въ XVIII вѣкъ бива
изработенъ проектъ за възобно-
вяване на канала презъ времето
на Напалионъ I.

Благодарение на френския
дипломатъ Фердинандъ де Ле-
селъсъ бива образувано д-во за
постройка на Суецкия каналъ.
Пущатъ се акции и историята
за владането на канала става
доста оплетена. Минаватъ отъ
рѣце на рѣце.

Първата събрана сума отъ
акции за завършване на канала

Какво става по свѣта

ПРЕДЪ ГОЛѢМО морско
сражение се намиратъ френ-
ската и английската флоти
въ американски води. Край
Мартиника се концентриратъ
всички бойни французски
единици.

ВЪПРОСЪТЪ за Транси-
лвания и Добруджа е ре-
шенъ окончателно, но се
търси компромисно решение
— искане на Ромъния.

ДАРДАНЕЛСКИЯТЪ въ-
просъ на е дневенъ редъ.
Прѣка постѣпка не е пред-
приета, но косвено се дей-
ствува и това предизвиква
раздвижването на дипломати-
ческитъ и военни срѣди.

ТРЕТАТА френска репуб-
лика е погребана на 11 т. м.
въ Виши. Председателтъ
Льообрьонъ е вече обикно-
венъ гражданинъ на Франция,
а маршалъ Петенъ поема на-
пълно управлението на стра-
ната.

ЮЖНО-африканскиятъ съ-
юзъ е сключилъ сепарати-
венъ миръ съ Германия и
Италия?

ИСПАНИЯ предъ война съ
Англия на страната на Ита-
лия и Германия. Задачата на
Испания щѣла да бжде за-
земането на Гибралтаръ.

„ХУУДЪ“, най-голѣмиятъ
английски дреднаутъ, е билъ
толкова тежко повреденъ, че
за дълго не ще можело да
бжде използванъ.

ВЪ СРѢДИЗЕМНО море
се очаква голѣма среща
между флотитъ на Англия и
Италия.

ИЗПРАЗДНУВАНЕТО на
земитъ, които Ромъния трѣб-
ва да отсѣпи, продължава.

отъ 200 милиона не била доста-
точна. Тогава се пущатъ нови
акции за още 200 милиона фран-
ка. Така каналътъ е билъ за-
вършенъ и пуснатъ въ експло-
тация въ днешниятъ му видъ
на 17 ноември 1859 год. въ
присѣтствието на царица Евге-
ния жена на Напалионъ III.
Роденъ въ политически интриги,
каналътъ бива подхвърленъ на
изпитание. Англия почнала да
дава голѣми премии на своитъ
кораби да минаватъ презъ носъ
„Добра Надежда“, а не презъ
Суецкия каналъ. Така значене-
то на канала намалява, а заед-
но съ това и акциитъ почватъ
да се обезценяватъ и притежате-
литъ имъ почватъ да ги про-
даватъ. Така Суецкия каналъ,
остана напълно въ рѣцетъ на
Англия която го владѣе до
днесъ.

ЕОНЪ МАРИНОВЪ

РАКЕТА 1950 Г. (5)

дото се разнесе съ свѣт-
на бързина и по цѣлъ
ѣ. Неописуема радостъ на-
на корабитъ на съедине-
Европейска флота. Всички
би тозъ часъ въ весело над-
арване, срѣдъ гуляи и му-
отправила корабитъ къмъ
ичнитъ европейски приста-
а и съ облекчение се раз-
лаха. Всички вестници въ
а предаваха въ различни
анти необикновената случ-
сато обвиваха въ ореола на
ствеността „Ракета 1950“
на. Тѣ наричаха ракетата
ителка на свѣтовната цивили-
ция, а нейнитъ откриватели
творѣха. Нито прелитането

на океана отъ Линдбергъ, нито
летенията надъ полюса, нито
каквото и да е друго свѣтовно
събитие — нищо не можеше да
се сравни съ подвигътъ на „Ра-
кета 1950“. Рекордътъ на вси-
ки възможности бѣ счупенъ.
Станалото по своята тайнстве-
ностъ, по своята величава чо-
вѣшка любовъ, далече надмина-
ваше дори фантазията на пла-
менния Жюль Вернъ.

Свѣтътъ шумѣше непрестан-
но. Вестникитъ още по-вече
възбуждаха духоветъ. Тѣ пре-
повтаряха случкитъ съ тая ра-
кета, станали въ София и въ
Парижъ. Свърхестественото
предположение изчезна. Човѣ-
чеството още единъ пѣтъ се

поклони предъ човѣшкия гений.
Цѣла Европа буквално полудѣ
отъ възторгъ. Старата, санти-
ментална Европа, — тя не може-
ше да загине! Въ нейното спа-
сение всички виждаха Божи
прѣстъ, а България, въ която
ракетата се появи най-напредъ,
стана обектъ на особено внима-
ние отъ страна на великитъ си-
ли. При международното раз-
клатено положение, това изра-
стване на авторитета на нашата
страна бѣ използвано отлично
отъ нашата дипломация. Тя
сключи бързо извънредно из-
носни договори съ великитъ
сили, които вече гледаха на нея
като на галено дете, на което
трѣбва да се угоди. Това изви-
ка и другъ интересъ къмъ Бъл-
гария. Туристи и пѣтешестве-
ници се изсипаха като благода-
тенъ дъждъ въ страната ни.

Напомни се на свѣта, че Бъл-
гария е Швейцария на Балкани-
тѣ, издадоха се албуми, рѣко-
водства, улжтвания. Напомни се
за българската храбростъ, от-
ново ни нарекоха „японци на
Балканитѣ“, та дори и за наше-
то кисело млѣко, най-лечебното
млѣко въ свѣта, сс написаха
много трактати. Шо се отнася
за тютюна и розитъ — хвалбитъ
за тѣхъ нѣмаха край. Нашитъ
слабости снизходително се пре-
мѣлчаваха, и когато единъ чуж-
денецъ напомни думитъ на
Шпенглера, че бждещето е на
младитъ славянски народи, тък-
мо въ лицето на България ви-
дѣха най-вѣрното потвърждение
на Шпенглеровата мисълъ. Про-
тивникитъ на българщината, ка-
то графъ Кайзерлингъ презъ
1937 г. и др. бѣха достойно за-
клеимени. Интересътъ къмъ

България се изрази и въ уреж-
дане на множество експедиции.
Една научна експедиция се уре-
ди отъ страна на английското
правителство, която посети Со-
фия и проучи нейната окол-
ностъ — все съ целъ да събере
данни за тайнствения корабъ —
„Ракета 1950“, както се нарече
самата ракета. Друга експеди-
ция пристигна чакъ отъ екстра-
вагантна и любознателна Аме-
рика, въ която размирицитъ се
бѣха прекратили подъ влияние
на силно демократичнитъ чув-
ста на новия свѣтъ. Но най-
голѣмъ курioзъ произведе една
негърска експедиция, изпратена
отъ негърската академия на
наукитъ, основана въ 1942 го-
дина въ Габонъ, екваториална
Африка.

Покрай научнитъ цели, които
си поставяха изброенитъ экс-

Новитѣ схващания за рака

Статия I

Ако се опитаме да съберемъ всички научни данни въ връзка съ изучаването на рака, бихме дошли до единъ несъмнено огроменъ материалъ, печатанъ на всички езици, въ всички цивилизовани държави. Тия материали, за които заглавия само сж потрѣбни хиляди страници представляватъ единъ огроменъ арсеналъ на научната литература.

Най-голям брой от тях трудове припада на това столѣтие, и то специално на последнитѣ години, когато се е констатиралъ постоянно увеличаващия се процентъ на заболѣлитѣ отъ ракъ, страшия токъ на болѣстѣта и голѣмата смъртностъ.

Първите изучавания, обаче сж правели още въ миналото столѣтия и представляло ценни приноси за изследването на туморитѣ. Тѣ сж подготвили тогава за по нататашнитѣ попълни и ценни открития. Следъ чито морфолошкитѣ изследвания се пристѣпва къмъ експериментанитѣ, които още траятъ и съ които се иска да се узнае механизма по-които настѣжаватъ различнитѣ прояви на болѣстѣта — съ цель да се дойде до великия и възвишенъ идеалъ — откриването на лѣкъ срещу тая страшна болестъ, която днесъ отнема хиляди човѣшки животи.

Главният питаия относно рака сж: строежа, начина по който, се явява и методитъ за неговото лъкуване. Многобройнитъ изследвания въ тази област сж дали много добри резултати.

Особено е било от помощта отглеждането на клетки и тъкани извън организма. Тия изследвания са показали, че е възможно да се добие извън организма канцерозни клетки. По този начин е могло да се изучат много особености на тумора.

На питанието дали съществува винаги ясна разлика между нормалните клетки и клетката на рака до днес не е отговорено. Наистина много често е леко да се различат, но има и случаи, когато това е невъзможно, защото днешните цитоложки методи не са тъй идеални.

Клетката на рака преди всичко има извънредно голяма способност за размножение.

При нормалното условие клетките добиват своята предѣлна форма и физически способности, градейки тъкани и органи, въ една хармонична цѣлость съ останалите тъкани и органи. Но въ случай че се образуватъ и

педиции, тѣ описаха България и българитѣ. Престижътъ ни особено следъ експедициитѣ порастна значително. Но все пакъ, научнитѣ експедиции до нѣщо не се добраха въ връзка съ ракетата. „Ракета 1950“ оставаше загадка. Издирванията въ околноститѣ на Парижъ нѣма нужда да казваме, —бѣха пакъ безрезультатни.

Свѣтътъ живѣеше съ посто-
яни и най-противоречиви до-
гадки, които тоя път за дълго
не заглѣгнаха. Ракетата като
че потъна въ земята—ни вест
се чу отъ нея. Всичко въ връз-
ка съ това чудо на вѣка оста-
ваше въ тайна и именно за това
интересътъ къмъ „Ракета 1950“
бѣше необикновенъ. Любопит-
ството оставаше неудовлетво-
рено . . .

Дока̀то тия събития вълну-
ватъ жителитѣ на почти цѣло-
то земно калбо, презъ едно
очарователна слънчева септем-
врийска утринѣ софийскитѣ ху-
дожникъ и публицистѣ Ведровъ
реши да обходи най-красивитѣ

клетки на рака, които както казахме иматъ голѣма размножителна мощъ, този редъ е вече нарушенъ. Защото тия клетки нѣматъ нормаленъ характеръ и се отличаватъ както по своята форма и голѣмина, така и по своя морфологиченъ и химически съставъ,

Едни отъ главнитѣ особено-сти на канцерознитѣ клетки е тѣхната мощъ да разориватъ и то не само ония клетки, на чието сж се мѣсто образували но и всички ония които се намиратъ въ непосредственъ контактъ съ тѣхъ. Това действие вѣроятно се дължи на специалнитѣ токсични материали, отдѣляни отъ клеткитѣ на рака които по нататъкъ довеждатъ до неговото манифестиране.

Това което прави необикновено тежка самата болѣсть е положението, че клетките на рака могат да емигриратъ отъ своето мѣсто на развитие и по-срѣдствомъ кръвнитѣ или лимфнитѣ пътища да се прѣснатъ по цѣлия организмъ, което пречи за успѣшното лѣкуване. Познаването на този фактъ е отъ голѣмо значение за лѣкуването на рака. Ако се взематъ мѣрки още когато рака е локализиранъ на едно мѣсто, а то значи още въ самото начало, може съ успѣхъ да се лѣкува. Но когато се появятъ вече различнитѣ метастази и рака се разпространи въ по-отдалеченитѣ мѣста положението става вече твърде тежко, защото вече имаме работа не съ едно, а съ многобройни огнища. Това е знакъ, че болѣстта е значително напреднала. Отъ тукъ е основното правило въ науката за рака, че колкото диагнозата е по-рано поставена, толкова е болѣстта локализирана и съ толкова по-голѣмъ успѣхъ, сигурност и трайност ще може да се излѣкува.

Можемъ наистина да се задоволимъ съ цитолошкото познаване на канцерознитѣ клетки, но за съжаление химическия съставъ и физиологичнитѣ свойства на тия клетки не сж тъй добре познати, за да имаме една ясна снимка за тѣхъ.

А тяхното познаване би било от голямо значение за обяснение на същността на канцерозните заболявания, на тяхното действие а особено по отношение на самото лѣкуване. Всички канцерози се питатъ днесъ по кой начинъ се явяватъ канцерознитѣ клетки какъ се детерминира тяхната поява? Какъ може да се спрѣ тяхното размноженіе? По какви условия

мѣстности на красивата Рила-
планина и да нарисува нѣкои
изгледи отъ нея. Това щѣше
да го поразѣе и разведри отъ
динамичния животъ на столи-
цата.

Следъ като напусна съ автомобилъ София, Ведровъ, след дълго икачване замръкна въ пазвитъ на планината. Днитъ бѣха все-още топли, но тая септемврийска вечеръ срѣдъ Рила се стори на Ведрови необичновенно хладна. Той бѣше далечъ отъ всѣко селище, далечъ отъ туристическитъ хижи и затова реши да си потърси прибежище за пренощуване, по подобие на първобитния човѣкъ. Погледътъ му запълзе по стръмнитъ, дано открие удобно мѣсто за лагеруване. А между това вечерната зрачевина бързо растѣше. Сѣнкитъ въ планината бързо се съставяха и отъ къмъ столѣтнитъ борове повѣ хладъ. Убѣжище нѣмаше. Ведровъ отчаяно огледа още единъ пътъ околността и като не откри удобно мѣсто се залъ

Пакъ ли тази голѣма дата за града ни ще мине незабелязана? Още ли ще търпимъ да ни наричатъ мъртавци, негодни граждани за по възвишенъ животъ? Докога тази апатия къмъ нашето минало, това унииние, всрѣдъ което е по- паднала интелигенцията ни.

Колкото по-просвѣтено става
гражданството, толкова по-вече
длъжности му се налагатъ и
като пренебрѣгва последнитѣ,
то се приучва на голѣми
грѣшки.

Съ чествуването на нашето освобождение ще покажемъ, че знаемъ не само да ценимъ свободата, но ще отдадемъ почитъ къмъ ония, които са дали живота си за нея преди 62 години, на 6 (19) юлий 1878 година слънцето изгрѣва надъ Шуменъ съ по-друга свѣтлина и топлина. Задушната политическа атмосфера се озонира и времето за шуменци добива нови багри, а живота—новъ ароматъ.

Да честуваме, както останалитѣ градове, 19 юлий—освобождението ни отъ робство
М. Пенковъ

Хроника.

**На 17 юлий въ града ни
ще гостува царският сим-
фониченъ оркестъръ.**

Детската читалня. От 15 т. м. Понеделникъ, се открива читалня за първоначални и прогимназиални ученици, които прекарватъ ваканцията въ града. Ще бъдатъ оставени на вниманието имъ подобрани книги изъ нашата и чужда литература, съобразно изискванията на тѣхната възраст.

Читалнята ще бъде отворена
всѣки присѣственъ денъ
освенъ Срѣда и Сѣбота, отъ
3 до 6 ч. сл. обѣдъ въ фоеста
на читал. кино.

Замоляватъ се родителитъ да изпращатъ децата си въ откритата детска читалня.

Руски инвалиден дом изказва благодарност на г. Никола Панайотовъ за подареното 1 живо агне, 2 кгр. оризъ и 1 кгр. хлѣбъ за курбанъ на Петровденъ.

една нормална клетка може да стане канцерозна? Кои са причините, които действуват на нормалните клетки и ги превръщат във канцерозни елементи? И дали тукъ имаме работа съ организирани тѣла, а това е действие на химически материи.

Евгений Ант. Христов
студ. медикъ

та още по-навътре и безъ пѣтъ
изъ планината. Той върве още
около единъ часъ, докато съв-
семъ се измори. Художникътъ
отчаянъ отъ това безплодно лъ-
тане, реши да се завие коѣ-
какъ съ връхното си палто
да пренощува край нѣкоя ска-
ла, когато изведнажъ видѣ нѣ-
около 200 — 300 крачки отъ
мѣстото, където бѣше, единъ
слаба свѣтлина. Навърно ту-
ристи или загубени изъ плани-
ната любители на природата
като него, бѣха наклали огънъ.
Зарадванъ той се запѣти къмъ
свѣтлината. Скоро се подадъ-
надъ боровитѣ луната и нейна-
та слаба свѣтлина му позволъ
да различи две сѣнки кра-
единъ мъждукащъ огнецъ. Ху-
дожникътъ се приближи на нѣ-
колко крачки и вече се канешъ
да поздравѣ непознатитѣ пѣ-
тешественици и да потърсѣ
подслонъ при тѣхъ, когато нѣ-
що чудно го накара да се за-
крие задъ едно дърво.

(Следва.)

СЖДИЯ ИЗПЪЛНИТЕЛЪ
ПРИ ШУМЕНСКИЯ ОКОЛИИСКИ СЖ

ОБЪЯВЛЕНИЕ № 1012/1940 год

Подписаният Станчо Ангеловъ, Сдия
нитель при Шуменския Околийски Сждъ, обя
на интересующитъ те, че съгласно протокова
дѣление подъ № 136/1938 год. на Шуменски
лийски Сждъ отъ 25. I. 1939 год. и съгласно
и последующитъ отъ закона за гражданското
производство 15 дни отъ датата на еднок
публикуване въ в-къ „Шуменска поща“ до
включително на онова число отъ следния
което съответствува на датата на обнародва
канцеларията ми въ гр. Шуменъ ще трае пуб
проданъ на следниятъ недвижимъ имотъ, при
жащъ на наследницитъ на Хюсеинъ Мехмед
Скендеровъ, Фатме Хюсеинова пом. Ахмед
с. Сръдня, Рафие Хюсеинова пом. Ахмед
рова отъ с. Градище, Атие Хюсеинова пом.
ва Мустафова отъ с. село, Фетие Хюсеинов
Хасанова Х. Ахмедова отъ гр. Провадия, Б
сеинова Мехмедова Х. Скендерова за себе си
майка законна представителка на малолѣт
деца: Исмаилъ, Хабибе и Рабие Хюсеинова
дище, Мехмедъ Хюсеиновъ Мехмедовъ Х.
ровъ и Айше Хюсеинова по мъжъ Тахир
с. Градище — Шуменско, а именно:

1). Къща съ сайвантъ, пол. плевня, общо
оборъ съ застроено мѣсто 25 кв. м. и 15⁶⁰ уди.
незастроено мѣсто при съсед: Ибрамъ Х
ровъ, пжтъ Мемишъ Тахировъ и Хюсеинъ
деровъ съ първоначална цена 13000 лева.

ИМОТА НЕ Е ИПОТЕКИРАНЪ.
Желающитѣ да купятъ имота, могатъ
присъствувать день и часъ да се явятъ
ларията ми въ гр. Шуменъ, да прегледатъ
и да наддаватъ.

Сждия-Изпълнител: СТАНЧО АНГЕЛОВ

Преписъ.

ОПРЕДѢЛЕНИЕ № 1636 Шуменския Областен гражданско отдѣление въ разпоредително заседание на 1940 год. въ съставъ: Председателств. Чл. М. Петковъ, Сим. Моневъ, Ев. Евтимовъ д. чл. слуша долож. допълн. чл. сѣдия Чл. Евтимовъ Ч. Гр. дѣло № 218.

ОПРЕДѢЛИ: Допуща осиновяването на **МАРГАРИТА (НИКОЛИНА) КИРАНИНА МИЛЧИНЕ** с. Маково, Поповско, отъ осиновителитѣ **НЕДЪЛЧО ГАБРОВСКИ** и **НАДЪЖДА Н. ГАБРОВСКА** по баща **В. ЧАЛЪКОВА** двамата жители на гр. Русе.

(подписали) Председателств. чл. М. Петковъ,
Сим. Ц. Моновъ, Ев. Евтимовъ.

ВЪРНО,
Секретарь: АН. МЕ